

LEVE MED

Magasinet for Personskadeforbundet LTN
#Utgave 2 - 2020

s.20

Fysisk aktivitet er viktig for hjernehelsen

En stødig travet

s.4

Helsefelleskap –
og pasienter med
rehabiliteringsbehov

s.8

Selius

s.26

LEDER Eli Eiklid

Dessverre er det svært mange som ikke kommer på årsmøter i det hele tatt. Både fordi de er redde for å bli «påpakket» et verv, men også fordi man er sjenert og ikke kjenner noen. Det er selvsagt helt greit å ikke delta, men husk at du er hjertelig velkommen.

Eli Eiklid

Årsmøtetid og medlems- ansvar

Det er årsmøtetid i lagene våre. For for noen er dette vårens vakreste eventyr, for andre gir det nesten litt «klump i magen» fordi man vurderer hvorvidt man skal gå eller la være. For meg er det naturlig å gå på årsmøtet i mitt lag, ikke fordi jeg er styreleder i landsstyret, men fordi jeg alltid har gjort det. Prioritert det. Jeg liker å være der det skjer, påvirke og ta ansvar. Derfor har jeg også hatt mange verv – både i styret og ellers. Sånn er jeg som person, på godt og vondt.

Det er slett ikke alle som går på årsmøter som ønsker verv. Men de har kanskje innspill og tanker om hvilken retning laget skal gå i. Som hvilke prioriteringer som skal gjøres, og kanskje hvilke lokale politiske saken man bør jobbe frem. Det er dette som er motivasjonen til Gudrun Holmøy (side 4) som er medlem i Oslolaget. Hun har vært med i 25 år, og nesten årlig deltatt på lagets årsmøter. Hennes mål har vært å snakke om saker og aktiviteter som er viktig for henne og datteren Gunvor.

Atter andre går på årsmøter fordi det er en arena man treffer andre forbundsmedlemmer. Ofte får man litt å spise, det er tid til småprat, og som i alle andre fora så er det i pausene mellom det formelle mye skjer.

Dessverre er det svært mange som ikke kommer på årsmøter i det hele tatt. Både fordi de er redde for å bli «påpakket» et verv, men også fordi man er sjenert og ikke kjenner noen. Det er selvsagt helt greit å ikke delta, men husk at du er hjertelig velkommen. Lagenes årsmøter skal være en arena for alle. Både de som tenker at «nå» har jeg tid og overskudd, de som har konkrete innspill eller for de som ønsker seg et fellesskap.

Jeg har sagt det før og jeg sier det igjen, det er i lagene våre det skjer. Dette står jeg for. Lagene er nemlig hjertet i vår organisasjon.

Til alle der ute – LYKKE TIL MED ALLE ÅRSMØTENE.

INNHold utgave 2 - 2020

En stødig travet

s.4

Smått og viktig

s.12

Landet rundt

s.22

Å bli hørt som pårørende

s.10

Mer senskader også blant de med mindre skader

s.14

Kyss meg på krykka

s.25

PERSONSKADEFORBUNDET LTN

Adresse: Hausmanns gate 19, 0182 Oslo

Telefon: 22 35 71 00

E-post: post@personskadeforbundet.no

REDAKSJON

Redaktør: Gunn Kvalsvik

Telefon: 22 35 71 00

E-post: levemed@personskadeforbundet.no

ANNET

Annonser: faktserv@faktserv.no

Grafisk produksjon: Trykkpartner AS

Design: Tomorrow Creatives (www.t-c.no)

En stødig traver

I 25 år har Gudrun Holmøy vært medlem i Personskadeforbundet LTN. Også i år regner hun med å delta på Oslolagets årsmøte. – Jeg aldri hatt et verv i laget, men forbundet er viktig, så derfor prioriterer jeg dette, sier hun.

TEKST: Gunn Kvalsvik FOTO: Privat

På tvers og på langs av landet vårt har Personskadeforbundet LTN til sammen 32 lokal- eller fylkeslag. Antall personer som er medlemmer i de ulike lagene varierer, det samme gjelder hvor mange som er aktive og hvilke aktiviteter og prioriteringer som gjøres.

Lagene er uansett viktige, fordi det er der ute folk møter forbundet. Ikke uten grunn kalles lagene for forbundets hjerte.

TRENGTE INFORMASJON

Gudrun Holmøy har vært medlem i forbundet siden 1996. Familiemedlemskapet ble tegnet etter at hennes datter, som den gang bare var 9 år gammel, ble

rammet av en alvorlig bilulykke.

– Det var på Sunnaas vi hørte om forbundet første gangen. Jeg mener det var en sosionom som informerte oss om LTN (som det den gang het). LTN var ukjent for oss, alt var nytt og vi skjønnte egentlig ikke så mye! Alle som har vært rammet av en ulykke vet hvilket kaos man ramler inn i. Selvsagt følelsesmessig, men også rundt alt det praktiske. Først og fremst trengte vi en god advokat, noe vi heldigvis fikk ordnet gjennom forbundet, sier Gudrun. Det ble veldig viktig!

Hun forteller om måneder ved Sunnaas. Om datteren Gunvor som fikk dårlige

prognoser, og som ikke kunne snakke eller hadde lyd, hadde ufrivillige bevegelser (ataxi) og en kropp som ikke fungerte.

– Det var nok vanskeligere å være pårørende da enn nå siden det ikke var noen plass til oss der ute. Selv om legen kjeftet på meg og sa jeg brøt reglene, sov jeg på rommet til Gunvor. Jeg følte at jeg ikke hadde noe valg, at jeg ikke kunne la min 9 år gamle datter ligge alene. Å ta med søsken, som da var 12 og 16 år gamle, var heller ikke populært. Likevel tok vi dem med.

Da det første sjokket var i ferd med å gi seg, ble Gudrun transformert til løvemamma. Hun nektet å godta at potensialet til dattera ikke var større enn det legene forespeilet.

– Min mann, som er fra Storbritannia og god til å fortelle historier, var den som lokket ut lyden av dattera vår. Midt i en av historiene kom der brått en lyd, et forsiktig latteruttrykk. Kanskje fordi jeg er utdannet som ergoterapeut, tenkte jeg der og da, at her er det større muligheter enn vi først trodde.

FORBUNDET OG AKTIVITETER

Familielivet på Bøler i Oslo ble annerledes enn det de hadde tenkt. Naboer, venner og familie stilte opp, men Gudrun

GUDRUN OG FAMILIEN tegnet familiemedlemsskap for 25 år siden. De har aldri vurdert å melde seg ut.

